

לא היתה שלו. לְבַתֶּר אַתָּא דָּוִד, וְנָטִיל דִּילֵיהּ, ולכן אח"כ בא דוד ולקח את שלו, וְעַל דְּדָוִד דְּחִיק שְׁעֵתָא קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַטְלָא לְאוּרִיָּהּ וּלְמַעַבְדַּי הַכִּי, אֲבֵאִישׁ קָמִיָּהּ, וְאַעֲנֶשׁ לֵיהּ לְדָוִד, ובגלל שדוד המלך דחק את השעה לפני הקב"ה לעשות כך ולהרוג את אוריה ע"י חרב בני עמון שהיה חרוט עליה צורת נחש של ע"ז ועי"כ התגבר כח הקלי' על הקדושה והוא לא המתין להורגו בבית דין כי הוא היה מורד המלכות [וין] ולכן הורע הדבר בעיני הקב"ה והוא העניש את דוד ולכן אם דוד היה ממתין ולא דוחק את השעה בת שבע היתה חוזרת אליו ממילא (זהר משפטים קז ע"א), דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָא לְאַתְבָּא לֵיהּ לְדָוִד, לְקַיְימָא לֵיהּ מַלְכוּתָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. וְכֹד תָּאב, לְדִידֵיהּ תָּאב, כי הרי הקב"ה רצה להחזיר את בת שבע לדוד בכדי לקיים את המלכות הקדושה והעליונה כי דוד ובת שבע היו מושרשים במלכות הנקראת בת שבע הכוללת שבע ספירות ולכן כאשר חשק דוד בבת שבע את שלו הוא חשק (רמ"ק).

תָּאנָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מַאי דְּכֵתִיב אֲנִי יְהוָה ולמדנו ששאל רבי יוסי למה כתוב בפרשת עריות אני ה' אלא מש"כ אני ה' פירושו. **אֲנִי יְהוָה: עֲתִיד לִיתֵן שָׂכָר טוֹב לְעַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא. אֲנִי**

אור הרשב"י

לפלוגי! – אלא: שמא יקדמנו אחר ברחמים. [וין] כדאיתא בשבת דף נו עמוד א' את אוריה החתי הבית בחרב – שהיה לך לדונו בסנהדרין ולא דנת. וביאר רש"י שהיה לך לדונו – על שמרד במלכות. כי אמר לדוד המלך ואדוני יואב – לאו אורח ארעא לקבל עליו מרות אחרים בפני המלך.

הלימוד היומי

יְהוָה עֲתִיד לְהַפְרֵעַ מִן הַרְשָׁעִים לְעֲתִיד לְבֹא אֲנִי ה' שֶׁאֲנִי עֲתִיד לְתַת שְׂכָר טוֹב לְצַדִּיקִים לְעֲתִיד לְבֹא כִּי הֵם הִתְגַּבְּרוּ עַל יִצְרָם וְאֲנִי ה' עֲתִיד לְהַפְרֵעַ מִהַרְשָׁעִים לְעֲתִיד לְבֹא. אֵינְנוֹן דְּכִתִּיב בְּהוֹ (ישעיה סו) הַפּוֹשְׁעִים בִּי וְהַרְשָׁעִים הָאֵלּוּ הֵם אֵלּוּ שְׂכָתוֹב בְּהֵם הַפּוֹשְׁעִים בִּי שֶׁהֵם לֹא חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה. כְּתִיב אֲנִי יְהוָה, וְכִתִּיב (דברים לב) אֲנִי אֱמִית וְאַחִיָּה וְקִשָּׁה שֶׁהִנָּה פֶּעַם כְּתוּב אֲנִי ה' שֶׁהוּא מוֹרָה עַל מִידַת הַרְחָמִים הַנִּקְרָא הוֹי"ה וּפֶעַם אַחֲרַת כְּתוּב אֲנִי אֱמִית וְאַחִיָּה שֶׁהִכִּינוּ אֲנִי מוֹרָה עַל מִדַּת הַדִּין. אַף עַל פִּי (דף ע"ט ע"א) שְׂאֲנִי בְּמִדַּת הַרְחָמִים, הַרְשָׁעִים הוֹפְכִים אוֹתִי לְמִדַּת הַדִּין אֲלֵא אֹמֵר הַקב"ה אֲפִילוֹ שֶׁאֲנִי מִתְנַהֵג עִם הָעוֹלָם בְּמִדַּת הַרְחָמִים בְּאִים הַרְשָׁעִים וּמִהַפְכִים ע"י עוֹנוֹתֵיהֶם אֵת מִדַּת הַרְחָמִים לְמִדַּת הַדִּין. דְּתַנְיָא, שֵׁם מְלֵא: יְהוָה אֱלֹהִים כִּי לְמַדְנוּ שֶׁהֵם הַמְּלֵא שֶׁל הַקב"ה הוּא הוֹי"ה אֱלֹהִים שֶׁהֵם כִּנְגַד זוּ"ן. זְכוּ יְהוָה, וְאֵי לֹא אֱלֹהִים וְאִם זְכוּ אִז שֵׁם הוֹי"ה שֶׁל הַרְחָמִים גּוֹבֵר וְהוּא מְנַהֵג וְאִם לֹא אִז שֵׁם אֱלֹהִים גּוֹבֵר וּמְנַהֵג בְּמִדַּת הַדִּין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֵיבִין עֲבָדֵי פְּגִימוֹתָא לְעֵילָא. מַאי פְּגִימוֹתָא וְאֹמֵר רַשְׁב"י שֶׁהַרְשָׁעִים עוֹשִׂים ע"י עוֹנוֹתֵיהֶם פֶּגַם לְמַעֲלָה וּמִהוּ הַפְּגַם שֶׁהֵם עוֹשִׂים. כְּמָה דְּאוֹקִימְנָא פְּגִימוֹתָא מִפְּשֵׁי, וְהָא אֶתְמַר אֲלֵא הוּא כְּמוֹ שֶׁלְמַדְנוּ שֶׁהֵם עוֹשִׂים פֶּגַם מִמַּשׁ דִּהֵינּוּ שֶׁהֵם גּוֹרְמִים לְהַמְשִׁיךְ דִּין אֶל הַמְּלָכוֹת וְאִז הַקְּלִי יוֹנְקִים מֵאוֹתוֹ הַדִּין יוֹתֵר מִהֵרָאוּי וְזֶהוּ הַפְּגַם וְכְמוֹ שֶׁלְמַדְנוּ בְּמָקוֹם אַחֵר (רמ"ק).

תַּאנָּא כְּתִיב וְלַמְדְנוּ עַל מִשְׁכַּב וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טְמֵאָתָה לֹא תִקְרַב לְגִלּוֹת עֲרוֹתָהּ, תַּנִּי רַבִּי יְהוֹנָדָה שְׁשֵׁנָה רַבִּי הַלִּימוֹד הַיּוֹמִי

יהודה, דָּרָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׁאֲרֵי בְּנוֹיהָ, כְּלָהוּ
 זְכָאִין, חֲסִידֵין, כְּלָהוּ דַחְלֵי חֲטָאָה נִינְהוּ. שהדור שרשב"י שוכן
 בתוכו הוא דור שכולם צדיקים ובעלי מצות וחסידים העושים לפנים משורת הדין והם יראי
 חטא שפורשים ממאה שערים של היתר בכדי שלא יגיעו לשער אחד של איסור
 שְׂכִינְתָא שְׂרִיא בִּינֵיהוּ, מַה דְלִית בֵּין בְּדָרִין אַחֲרָנִין ולכן
 השכינה שורה ביניהם משא"כ בדורות האחרים (רמ"ק). בְּגִינֵי כֶּךָ מִילֵין אִינּוֹן
 מִתְפָּרְשֵׁן, וְלֹא אֶתְטַמְּרֵן ומשום כך סודות התורה נתפרשו אצלם בגילוי
 ואינם מסתירים אותם. בְּדָרִין אַחֲרָנִין לֹא הָכִי, וּמִלֵין דְרַזֵין
 עֲלָאָה לָא יְכַלִין לְגַלְתָּהּ, וְאִינּוֹן דִּידְעֵי מְסִתְפוּ אמנם בדורות
 האחרים שהם לא צדיקים וחסידים ויראי חטא אין הדבר כן כי הם לא יכולים לגלות את
 סודות התורה העליונים מאחר שהם לא בקיאים בהם וגם אלו היודעים את הסודות בכל
 זאת הם מפחדים לגלותם שמא יטעו בהם ויענשו (רמ"ק). דְרַבִּי שְׁמַעוֹן כִּד
 הָוָה אָמַר רָזָא דְהָאֵי קָרָא, חֲבַרְיָא כְּלָהוּ עֵינֵיהוֹן נִבְעִין
 דְמַעִין כי כשרשב"י היה אומר סוד של הפסוק ואל אשה בנדת וגו' החברים כולם היו
 עיניהם יורדות דמעות כי היו מצטערים על צער השכינה מחמת הפגם העליון שפוגמים
 הרשעים (רמ"ק), וְכְלָהוּ מִילֵין דְאָמַר הָוּוּ בְּעֵינֵיהוּ גְלִיִין,
 כְּמָה דְכִתִּיב וכל הסודות שאמר רשב"י היו מגוללים בעיניהם כמש"כ, (במדבר יב)

פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמִרְאָה וְלֹא בְחִידוֹת כי דברי רשב"י היו

מפורשים ולא מכוסים [ריא].

דְּיוּמָא תָּד שָׁאִיל רַבִּי יִיסָא אָמַר כי יום אחד שאל רבי ייסא את

החברים שיפרשו את חידתו וכך אמר להם, **בֵּיעָא דְקוּשְׁטָא** (ס"א

דְּקוּסְטָא), **דְּנִפְקָא מֵעוֹפָא דְשִׂרְיָא** (ס"א דְשִׂדִי) **בְּנוֹרָא, וְאַתְבָּקַע**

לְאַרְבַּע סְטָרִין ביצה של אמת שיצאה מעוף ששוכן באש ונבקעה לארבע צדדים.

תָּרִין סְלִקִין מִנֵּיהוּ, וְחָד מְאִיד, וְחָד רַבִּיעַ בְּרַבִּיעָא (ס"א

נְבִיעֵי נְבִיעָא) **דְּיִמָּא רַבָּא** ששתי חלקים עלו למעלה וחלק אחד ירד למטה וחלק

אחד רובץ בריצה בים הגדול וביקש רבי ייסא מהחברים שיגידו לו את פתרון חידתו דהיינו

שפתרון החידה הוא כך: ביעא דקושטא הוא מוחין דז"א הנקרא אמת הסתומים ביסוד דאמא

כמו ביצה שתומה, והמוחין יוצאים מיסוד דאמא הנקרא עוף והוא בגימטריא יוסף שהוא

אור הרשב"י

המדבר, שהראה להם הקב"ה מדורין דגן עדן של מטה במדברא, לרבי שמעון בן יוחאי ותלמידיו, אורות הניצוץ של משה רבינו ע"ה שנתגלה לו, להודיעו על ניצוץ משה רבנו ע"ה שקרבו לשם. וגם להודיע חבתם של דור המדבר, שיש להם חלק טוב בגן עדן ויש להם חלק לעולם הבא, ולכן אמר הוזהר פרשת 'שלה לך' במדבר קל"ג א' על ההוא דרא כתיב אשרי העם שכב"ה לו' גימטריא משה, 'אשרי העם שיי' אלהיו' תהילים קמ"ד ט"ו, 'עין לא ראתה אלהים וזולתך יעשה למחכה לו' ישעיהו ס"ד ג:

[ריא] וכתב בספר עמק המלך - שער יג - פרק מו וז"ל ולהיות שרבי שמעון בן יוחאי היה ניצוץ משה רבינו ע"ה, לכן בא אליו הרעיא מהימנא ולמד עמו, וגלה לו סודות, ועשה ספר 'רעיא מהימנא', שפירושו משה רבינו, שנקרא רועה נאמן. ועשאו על תרי"ג מצות וכולו על שם יהו"ה, שהוא מדתו של משה רבינו ע"ה זעיר אנפין, שהוא שם יהו"ה, וכל פקודא ופקודא הוא דורש על שם יהו"ה, כנראה להמעין שדורש בכל מצוה ומצוה שם יהו"ה, וכן הוא היה בגן עדן בפרשת 'שלה לך', אצל דור

הלימוד היומי